

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma rozšírená komora)

z 23. novembra 2022 *

„Žaloba o neplatnosť a o náhradu škody – Hospodárska súťaž – Kartely – Európsky trh s predpínacou ocelou – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP – Odklad povinnosti zriadiť bankovú záruku – Rozloženie predbežne vykonaných platieb – Rozsudok, ktorý čiastočne zrušil rozhodnutie a stanovil pokutu v rovnakej výške ako pôvodne uložená pokuta – Započítanie predbežne vykonaných platieb – Úroky z omeškania – Článok 266 prvý odsek ZFEÚ – Bezdôvodné obohatenie – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom – Vydanie plnenia – Neexistencia právneho základu – Protiprávnosť“

Vo veci T-275/20,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, so sídlom v Hamm (Nemecko),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, so sídlom v Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, so sídlom v Iserlohn (Nemecko),

v zastúpení: O. Duys a N. Tkatchenko, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Rossi a L. Mantl, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma rozšírená komora),

na poradách v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia V. Valančius, I. Reine, L. Truchot a M. Sampaol Pucurull (spravodajca),

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä:

– žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 11. mája 2020,

* Jazyk konania: nemčina.

- námietku neprípustnosti a nepríslušnosti, ktorú vznesla Komisia podľa článku 130 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 13. augusta 2020,
- uznesenie o spojení konania o námietke neprípustnosti s konaním vo veci samej z 1. februára 2021,

so zreteľom na to, že účastníci konania nepredložili návrh na nariadenie pojednávania v lehote troch týždňov od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a vzhľadom na rozhodnutie podľa článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Žalobkyne, Westfälische Drahtindustrie GmbH (ďalej len „WDI“), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (ďalej len „WDV“) a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (ďalej len „Pampus“), svojou žalobou predovšetkým navrhujú, po prvé zrušenie listu Európskej komisie z 2. marca 2020 na základe článku 263 ZFEÚ, ktorým ich vyzvala na zaplatenie sumy 12 236 931,69 eura, ktorá podľa nej zodpovedá neuhradenému zostatku pokuty, ktorá im bola uložená 30. septembra 2010; po druhé určenie, že pokuta bola v plnej výške zaplatená 17. októbra 2019 uhradením sumy 18 149 636,24 eura, a po tretie, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť WDI sumu 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od vyššie uvedeného dátumu z dôvodu bezdôvodného obohatenia tejto inštitúcie. Žalobkyne subsidiárne navrhujú, aby bola Komisii uložená povinnosť na základe článku 268 ZFEÚ zaplatiť im sumu 12 236 931,69 eura, ktorú Komisia požaduje od WDI a sumu zodpovedajúcu preplatku, ktorú obdržala táto inštitúcia, vo výške 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy.

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Žalobkyne sú dodávateľkami predpínacej ocele.
- 3 Rozhodnutím K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 týkajúcim sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38344 – Predpínacia ocel) (ďalej len „rozhodnutie o predpínacej oceli“) Komisia uložila viacerým podnikom, vrátane žalobkýň, sankcie za ich účasť na karteli na trhu s predpínacou oceľou. Komisia uložila pokutu vo výške 56 050 000 eur spoločnosti WDI. Spoločnosti WDV a Pampus boli zaviazané spoločne a nerozdielne na zaplatenie 45 600 000 eur zo strany spoločnosti WDV a 15 485 000 eur zo strany spoločnosti Pampus.
- 4 Táto sankcia bola uložená v článku 2 prvom odseku bode 8 rozhodnutia o predpínacej oceli.

- 5 V priebehu správneho konania žalobkyne navrhli zníženie pokuty z dôvodu platobnej neschopnosti na základe bodu 35 usmernení k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“). Uvedený bod stanovuje toto:

„Za výnimočných okolností môže Komisia na návrh prihliadnúť na platobnú neschopnosť podniku v osobitnom sociálnom a ekonomickom kontexte. Na zníženie pokuty nebude Komisii stačiť samotné zistenie o nepriaznivej alebo stratovej finančnej situácii podniku. Zníženie môže byť povolené len na základe objektívnych dôkazov, preukazujúcich, že uloženie pokuty podľa podmienok stanovených v týchto usmerneniach, by nenapraviteľne ohrozilo ekonomickú životaschopnosť dotknutého podniku a viedlo by ku strate hodnoty jeho majetku“.
- 6 V rozhodnutí o predpínacej oceli Komisia návrhu žalobkýň na výnimočné zníženie pokuty z dôvodu platobnej neschopnosti nevyhovela.
- 7 Žalobkyne návrhom zapísaným do registra kancelárie Všeobecného súdu 14. septembra 2010 podali žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia a zmeny rozhodnutia o predpínacej oceli. Vec bola zapísaná pod číslom T-393/10.
- 8 Rozhodnutím K(2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010 (ďalej len „rozhodnutie z 30. septembra 2010“) Komisia zmenila rozhodnutie o predpínacej oceli, najmä jeho článok 2 prvý odsek bod 8 s cieľom znížiť výšku pokút uložených niektorým spoločnostiam (ďalej len spoločne „sporné rozhodnutie“). Pokuta uložená WDI tak bola stanovená na 46 550 000 eur. WDV a Pampus boli zaviazané spoločne a nerozdielne na zaplatenie 38 855 000 eur zo strany spoločnosti WDV a 15 485 000 eur zo strany spoločnosti Pampus.
- 9 Rozhodnutie z 30. septembra 2010 stanovilo, že odchýlne od článku 2 druhého odseku rozhodnutia o predpínacej oceli sa platba pokút uložených v článku 2 prvom odseku bode 8 sporného rozhodnutia mala uskutočniť v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia z 30. septembra 2010 a že po uplynutí tejto lehoty automaticky vzniknú úroky vo výške sadzby, ktorú uplatňuje Európska centrálna banka (ECB) na svoje hlavné refinančné operácie v prvý deň mesiaca, v ktorom bolo toto rozhodnutie z 30. septembra 2010 prijaté, zvýšenou o 3,5 percentuálneho bodu. Tiež sa stanovilo, že v prípade, ak sankcionovaný podnik podá žalobu, môže splniť záväzok uhradiť pokutu ku dňu splatnosti buď poskytnutím bankovej záruky alebo vykonaním predbežnej platby pokuty v súlade s článkom 85a ods. 1 nariadenia Komisie (ES, EURATOM) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 357, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145).
- 10 Dňa 3. decembra 2010 žalobkyne doručili do kancelárie Všeobecného súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo veci T-393/10, ktorým sa v podstate domáhali odkladu vykonateľnosti sporného rozhodnutia až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej.
- 11 Listom zo 14. februára 2011 generálny riaditeľ Generálneho riaditeľstva Komisie pre hospodársku súťaž zamietol nový návrh podaný žalobkyňami na zníženie pokuty z dôvodu ich platobnej neschopnosti (ďalej len „list zo 14. februára 2011“).
- 12 Uznesením z 13. apríla 2011, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10 R, ďalej len „uznesenie o nariadení predbežného opatrenia“, EU:T:2011:178), predseda Všeobecného súdu čiastočne vyhovel návrhu žalobkýň na nariadenie predbežného opatrenia nariadením odkladu

povinnosti zriadiť bankovú záruku v prospech Komisie, aby zamedzil okamžitému vymáhaniu pokút, pod podmienkou, že do 30. júna 2011 žalobkyne predbežne zaplatia tejto inštitúcii sumu 2 milióny eur a od 15. júla 2011 až do vydania nového rozhodnutia, avšak najneskôr do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, jej budú k 15. dňu v každom mesiaci platiť mesačné splátky vo výške 300 000 eur.

- 13 Rozsudkom z 15. júla 2015, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10, ďalej len „rozsudok z 15. júla 2015“, EU:T:2015:515), Všeobecný súd rozhodol, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď v spornom rozhodnutí vo vzťahu k žalobkyniam konštatovala existenciu porušenia článku 101 ZFEÚ.
- 14 Všeobecný súd však zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom ukladalo žalobkyniam pokutu, a zrušil aj list zo 14. februára 2011 z dôvodu, že Komisia sa dopustila pochybení pri posudzovaní platobnej schopnosti žalobkýň.
- 15 V rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci Všeobecný súd uložil žalobkyniam povinnosť zaplatiť pokutu v rovnakej výške ako pokuta, ktorá im bola uložená v spornom rozhodnutí, čo sa odráža vo výroku rozsudku z 15. júla 2015.
- 16 Tento výrok uvádza:
 - „1. Konanie o prejednávanej žalobe sa zastavuje v rozsahu, v akom sa týka zníženia pokuty priznaného [WDI] a [WDV] v rozhodnutí... z 30. septembra 2010.
 2. Článok 2 [prvý odsek] bod 8 [sporného] rozhodnutia sa zrušuje.
 3. List... zo 14. februára 2011 sa zrušuje.
 4. [WDI], [WDV] et Pampus... sú spoločne a nerozdielne povinné zaplatiť pokutu vo výške 15 485 000 eur.
 5. [WDI] a [WDV] sú spoločne a nerozdielne povinné zaplatiť pokutu vo výške 23 370 000 eur.
 6. [WDI] je povinná zaplatiť pokutu vo výške 7 695 000 eur.
 7. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.
 8. [WDI], [WDV] a Pampus... znášajú polovicu svojich vlastných trov konania, vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia. Komisia znáša svoje vlastné trov konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania spoločností [WDI], [WDV] a Pampus... vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia.“
- 17 V rámci výkonu predbežného opatrenia spoločnosť WDI predbežne zaplatila Komisii v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 celkovú sumu vo výške 16 400 000 eur.
- 18 Po vyhlásení rozsudku z 15. júla 2015 sa právni zástupcovia žalobkýň skontaktovali s GR Komisie pre rozpočet, aby sa dohodli na harmonograme splácania pokút stanovených v bodoch 4 až 6 výroku tohto rozsudku. Vtedy sa objavili rozdielne názory na dátum, od ktorého by mali plynúť úroky z týchto pokút. Žalobkyne sa totiž domnievali, že úroky by mali začať plynúť odo dňa vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015, zatiaľ čo podľa GR pre rozpočet nárok na úroky vznikol odo

dňa vyplývajúceho z článku 2 druhého a tretieho odseku sporného rozhodnutia, teda pokiaľ ide o žalobkyne, v lehote troch mesiacov od oznámenia rozhodnutia z 30. septembra 2010. Uvedené stanovisko bolo vyjadrené v e-maile GR pre rozpočet z 12. augusta 2015 ako odpoveď na e-mail právneho zástupcu žalobkýň z 5. augusta 2015, a zopakované počas stretnutia, ktoré sa konalo 4. septembra 2015 medzi Komisiou a WDI.

- 19 Dňa 17. novembra 2015, WDI zaslala Komisii návrh harmonogramu na rozloženie platieb pokuty do 15. decembra 2029 prostredníctvom mesačných splátok vo výške 300 000 eur spolu s úrokmi z omeškania od 15. januára 2011 vypočítanými na základe úrokovej sadzby 4,5 %.
- 20 Dňa 27. novembra 2015 Komisia oznámila spoločnosti WDI harmonogram na rozloženie platieb pokuty do 15. marca 2030. Tento harmonogram tiež spočíval na mesačných splátkach vo výške 300 000 eur a vychádzal z predpokladu, že pohľadávka je vymožiteľná od 4. januára 2011 a má byť navýšená o úroky z omeškania vo výške 4,5 %.
- 21 Žalobkyne podali proti rozsudku z 15. júla 2015 odvolanie, ktorým spochybnili najmä to, že Všeobecný súd v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci zohľadnil ich platobnú schopnosť v roku 2015 a nie v roku 2010. Toto odvolanie bolo zamietnuté uznesením zo 7. júla 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen/Komisia (C-523/15 P, EU:C:2016:541).
- 22 Po zamietnutí odvolania žalobkyne navrhli, aby Všeobecný súd, vykladal rozsudok z 15. júla 2015 v tom zmysle, že nárok na úroky z pokuty uloženej v tomto rozsudku vznikne od jeho vyhlásenia. Subsidiárne žalobkyne požiadali Všeobecný súd, aby opravil alebo doplnil tento rozsudok tak, že upresní, od ktorého dátumu začnú úroky plynúť.
- 23 Uznesením zo 17. mája 2018, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10 INTP, neuvverejnené, EU:T:2018:293), Všeobecný súd vyhlásil tieto návrhy za neprípustné. Pokiaľ ide o návrh na výklad, Všeobecný súd pripomenul, že takýto návrh je prípustný iba vtedy, ak sa týka otázky, o ktorej sa rozhodlo v rozsudku, ktorý sa má vykladať. Otázka, od kedy sa majú platiť úroky z omeškania z odloženej platby pokút uložených žalobkyniam však nebola v rozsudku z 15. júla 2015 riešená. Podľa Všeobecného súdu sa žalobkyne svojím návrhom domáhali poskytnutia stanoviska k dôsledkom rozsudku z 15. júla 2015, na čo sa návrh na výklad podaný na základe článku 168 ods. 1 jeho rokovacieho poriadku nevzťahuje. Pokiaľ ide o dva ďalšie návrhy, tieto sa považovali za oneskorené.
- 24 Dňa 16. októbra 2019 spoločnosť WDI informovala Komisiu, že už zaplatila 31 700 000 eur, a že má v úmysle zaplatiť zostatok dlžnej pokuty vo forme istiny a úrokov, ktorú vyčíslila na 18 149 636,24 eura. Na účely tohto výpočtu WDI zohľadnila úroky, na ktoré vznikol nárok od 15. októbra 2015, teda tri mesiace po vyhlásení rozsudku z 15. júla 2015, a uplatnila úrokovú sadzbu 3,48 %.
- 25 Dňa 17. októbra 2019 spoločnosť WDI uhradila uvedenú sumu vo výške 18 149 636,24 eura na bankový účet Komisie, čím celková suma platieb uskutočnených od 29. júna 2011 v rámci úhrady pokuty dosiahla 49 849 636,24 eura.
- 26 Listom z 2. marca 2020 (ďalej len „napadnutý akt“) Komisia vyslovila nesúhlas so stanoviskom, ktoré WDI vyjadrila vo svojom liste zo 16. októbra 2019. Komisia uviedla, že v súlade s kritériami stanovenými v rozsudku zo 14. júla 1995, CB/Komisia (T-275/94, EU:T:1995:141), úroky nezačali

plynúť od rozsudku z 15. júla 2015, ale od dátumu stanoveného v spornom rozhodnutí, teda od 4. januára 2011 a vo výške 4,5 %. Komisia v dôsledku toho vyzvala WDI, aby jej zaplatila sumu vo výške 12 236 931,69 eura zodpovedajúcu neuhradenému zostatku ku dňu 31. marca 2020.

II. Návrhy účastníkov konania

27 Žalobkyne v žalobe navrhujú, aby Všeobecný súd:

- zrušil napadnutý akt,
- v dôsledku toho určil, že Komisia mala započítať platby, ktoré WDI uskutočnila v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 (16 400 000 eur) spolu s úrokmi z tejto čiastky za uvedené obdobie (1 420 610 eur), teda v celkovej výške 17 820 610 eur, na pokutu, o ktorej Všeobecný súd rozhodol v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci v rozsudku z 15. júla 2015, s účinnosťou od tohto dátumu, a že táto pokuta bola teda zaplatená v celom rozsahu platbou vykonanou WDI 17. októbra 2019 vo výške 18 149 636,24 eura,
- uložil Komisii povinnosť zaplatiť WDI sumu 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy,
- subsidiárne v prípade, ak Všeobecný súd nevyhovie prvým trom žalobným návrhom, uložil Európskej únii, zastúpenej Komisiou, povinnosť zaplatiť im náhradu škody vo výške sumy požadovanej v napadnutom akte, teda 12 236 931,69 eura, a zaplatiť WDI sumu vo výške 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

28 Žalobkyne vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti a nepríslušnosti navrhujú, aby Všeobecný súd:

- vyhovel žalobným návrhom vyjadreným v žalobe rozsudkom pre zmeškanie v zmysle článku 123 rokovacieho poriadku,
- subsidiárne zamietol námietku neprípustnosti a nepríslušnosti,
- subsidiárne spojil túto námietku s konaním vo veci samej,
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

29 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu primárne ako neprípustnú a subsidiárne ako nedôvodnú,
- uložil žalobkyňiam povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

A. O návrhu žalobkyní, aby Všeobecný súd rozhodol o ich žalobných návrhoch rozsudkom pre zmeškanie

- 30 Žalobkyne vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti a nepríslušnosti navrhujú, aby Všeobecný súd rozhodol o ich žalobných návrhoch rozsudkom pre zmeškanie v súlade s článkom 123 rokovacieho poriadku, pretože Komisia námietku vznesla po uplynutí stanovenej lehoty.
- 31 Žalobkyne v tejto súvislosti tvrdia, že ich Všeobecný súd listom z 26. mája 2020 informoval, že žaloba bola doručená Komisii. Za týchto okolností lehota na podanie námietky neprípustnosti a nepríslušnosti uplynula 5. augusta 2020. Námietka však bola podaná až 13. augusta 2020.
- 32 Článok 123 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že ak Všeobecný súd zistí, že žalovaný, ktorému bola žaloba riadne doručená, sa k tejto žalobe nevyjadril vo forme alebo v lehote požadovanej v článku 81 tohto rokovacieho poriadku, bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 45 druhého odseku štatútu Súdneho dvora Európskej únie, žalobca môže navrhnúť, aby sa o veci rozhodlo rozsudkom pre zmeškanie.
- 33 Z výkladu článku 81 v spojení s článkom 130 ods. 1 rokovacieho poriadku vyplýva, že námietka neprípustnosti a nepríslušnosti vznesená žalovaným formou samostatného podania musí byť predložená v lehote dvoch mesiacov od doručenia žaloby. V súlade s článkom 60 tohto poriadku sa k uvedenej lehote pripočíta desaťdňová lehota zohľadňujúca vzdialenosť.
- 34 Článok 6 druhý odsek rozhodnutia Všeobecného súdu z 11. júla 2018 o podávaní a doručovaní procesných písomností prostredníctvom aplikácie e-Curia (Ú. v. EÚ L 240, 2018, s. 72) stanovuje, že adresáti doručení uvedení v tomto rozhodnutí budú elektronickou poštou upozornení na každé im adresované doručenie prostredníctvom e-Curie. Tretí odsek tohto článku 6 upresňuje, že procesná písomnosť sa považuje za doručenú v momente, keď adresát (zástupca alebo asistent) požiada o prístup k danej písomnosti v systéme e-Curia. V prípade, ak o prístup nepožiada, písomnosť sa považuje za doručenú uplynutím siedmeho dňa od zaslania upozornenia adresátovi elektronickou poštou, že mu bola adresovaná písomnosť.
- 35 Keďže v prejednávanom prípade podala Komisia námietku neprípustnosti a nepríslušnosti v stanovenej lehote, Všeobecný súd nevyzval žalobkyne, aby predložili pripomienky v súlade s článkom 123 ods. 1 rokovacieho poriadku o možnosti rozhodnutia o ich žalobných návrhoch rozsudkom pre zmeškanie.
- 36 Ako totiž vyplýva zo správy e-Curia, kancelária Všeobecného súdu elektronickou poštou z 2. júna 2020 upozornila žalobkyne na doručenie listu z 2. júna 2020 spomenutého v bode 31 vyššie prostredníctvom tejto aplikácie. Elektronickou poštou z 2. júna 2020 kancelária Všeobecného súdu tiež upozornila Komisiu na zaslanie listu, takisto z 26. mája 2020, prostredníctvom aplikácie e-Curia, ktorým sa doručuje žaloba a k nej priložené prílohy. Komisia získala prístup k týmto dokumentom prostredníctvom systému e-Curia 3. júna 2020. V súlade s článkom 6 tretím odsekom rozhodnutia Všeobecného súdu z 11. júla 2018 o podávaní a doručovaní procesných písomností prostredníctvom aplikácie e-Curia uvedenom v bode 34 vyššie, začala lehota dvoch mesiacov a desiatich dní, počas ktorej môže táto inštitúcia podať námietku neprípustnosti a nepríslušnosti, plynúť 3. júna 2020. Keďže táto námietka bola podaná 13. augusta 2020, uvedená lehota bola dodržaná.

- 37 Z uvedeného vyplýva, že návrh žalobkýň, aby Všeobecný súd rozhodol o ich žalobných návrhoch rozsudkom pre zmeškanie, musí byť zamietnutý.

B. O predmete žaloby

- 38 Premetom žaloby je návrh na zrušenie, návrh na určenie a návrh na zaplatenie z dôvodu bezdôvodného obohatenia ako aj, subsidiárne, návrh na náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku protiprávnosti konania Komisie. Tieto návrhy boli formulované v prvých štyroch žalobných návrhoch uvedených v bode 27 vyššie.
- 39 Uvedené štyri žalobné návrhy žalobkýň sú založené na tvrdení, podľa ktorého Všeobecný súd rozsudkom z 15. júla 2015, po prvé zrušil *ex tunc* pokutu uloženú Komisiou sporným rozhodnutím. Týmto zrušením mala vzniknúť v prospech žalobkýň pohľadávka zodpovedajúca sume, ktorú predbežne zaplatili medzi 29. júnom 2011 a 16. júnom 2015 na základe uznesenia o nariadení predbežného opatrenia (16 400 000 eur) spolu s úrokmi (1 420 610 eur). Nárok na úroky vznikol v súlade s rozsudkom z 12. februára 2019, Printeos/Komisia (T-201/17, EU:T:2019:81). Všeobecný súd po druhé stanovil novú odlišnú pokutu s účinnosťou odo dňa vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015. Žalobkyne túto pokutu označujú ako „súdnu pokutu“ na rozdiel od „zrušenej pokuty“ z roku 2010.
- 40 Návrh na zrušenie uvedený v prvom žalobnom návrhu žalobkýň sa týka napadnutého aktu, ktorým Komisia žalobkyne vyzvala, aby jej zaplatili sumu 12 236 931,69 eura, ktorá podľa nej zodpovedá neuhradenému zostatku pokuty ku dňu 31. marca 2020.
- 41 Návrh na určenie uvedený v druhom žalobnom návrhu žalobkýň smeruje k tomu, aby Všeobecný súd určil, že Komisia mala na základe rozsudku z 15. júla 2015 započítať platby, ktoré uskutočnila WDI v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 (16 400 000 eur) spolu s úrokmi (1 420 610 eur), na pokutu, o ktorej rozhodol Všeobecný súd, a že v dôsledku toho bola táto pokuta zaplatená v celom rozsahu platbou vykonanou WDI 17. októbra 2019 vo výške 18 149 636,24 eura.
- 42 Návrh založený na bezdôvodnom obohatení uvedený v treťom žalobnom návrhu žalobkýň smeruje k tomu, aby Komisia vrátila WDI sumu 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019.
- 43 Tento posledný návrh sa zakladá na chybe vo výpočte, ktorej sa žalobkyne podľa ich tvrdenia dopustili v predchádzajúcich návrhoch adresovaných Komisii.
- 44 V e-maile z 5. augusta 2015 a v liste zo 16. októbra 2019 WDI totiž Komisiu iba požiadala, aby započítala na pokutu sumu zaplatenú na základe uznesenia o nariadení predbežného opatrenia (16 400 000 eur) bez toho, aby k nej pripočítala úroky z tejto čiastky za obdobie od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 (1 420 610 eur) a zložené úroky od 15. júla 2015. Podľa žalobkýň na základe nového výpočtu zo 7. mája 2020, ktorý predložili Všeobecnému súdu, spolu so zohľadnením týchto úrokov bola suma, ktorú mali ešte zaplatiť 17. októbra 2019 na účely vyrovnania zostatku „súdnej pokuty“, iba vo výške 16 516 551,07 eura a nie 18 149 636,24 eura, ako bolo vypočítané 16. októbra 2019, čo by viedlo k vzniku preplatku vo výške 1 633 085,17 eura v prospech Komisie.
- 45 Napokon, návrh na náhradu škody, ktorý bol podaný vo vzťahu k ostatným trom návrhom subsidiárne a ktorý je uvedený v štvrtom žalobnom návrhu, smeruje k tomu, aby Všeobecný súd uložil Komisii povinnosť nahradiť škodu, ktorá údajne vznikla v súvislosti s vykonaním rozsudku z 15. júla 2015, a to vo výške čiastky, ktorú Komisia požadovala v napadnutom akte

(12 236 931,69 eura) a výške preplatku získaného touto inštitúciou 17. októbra 2019 (1 633 085,17 eura) spolu s úrokmi od tohto dátumu. Podľa žalobkýň predstavuje nesprávne vykonanie rozsudku z 15. júla 2015 dostatočne závažné porušenie povinností, ktoré je Komisia povinná dodržiavať podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ. Vzniknutá škoda zodpovedá strate vyplývajúcej z nároku na sumu neoprávnene vybranú vykonaním tohto rozsudku.

- 46 Z toho vyplýva, že druhý až štvrtý žalobný návrh uvedené v bode 27 vyššie spolu súvisia.
- 47 Jedno z konštatovaní uvedených v druhom žalobnom návrhu, a to povinnosť Komisie na základe rozsudku z 15. júla 2015 započítať na zostávajúcu sumu pokuty nielen sumy predbežne zaplatené WDI v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015, ale aj súvisiace úroky, totiž odôvodňuje nároku na vrátenie sumy 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019, ktorý je uvedený v treťom žalobnom návrhu.
- 48 Pokiaľ ide o tretí žalobný návrh, treba pripomenúť, že žaloba založená na bezdôvodnom obohatení nepodlieha striktne režimu mimozmluvnej zodpovednosti, ktorej vznik je podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to protiprávnosťou konania vytykáneho Únii, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi konaním a uvádzanou škodou. Odlišuje sa od žalôb podaných na základe uvedeného režimu v tom, že nevyžaduje dôkaz o protiprávnom konaní žalovaného ani existenciu konania ako takého, ale len dôkaz o obohatení žalovaného bez platného právneho dôvodu a o ochudobnení žalobcu, ktoré súvisí s týmto obohatením [pozri rozsudok zo 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisia, C-47/07 P, EU:C:2008:726, bod 49 a citovanú judikatúru].
- 49 Napriek týmto špecifikám však nemôže byť účastníkovi sporu možnosť podať žalobu založenú na bezdôvodnom obohatení proti Únii odopretá iba z dôvodu, že Zmluva o FEÚ výslovne neupravuje druh žaloby určený pre takéto konanie. Výklad článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého odseku ZFEÚ, ktorý by vylučoval túto možnosť, by viedol k výsledku, ktorý by bol v rozpore so zásadou účinnej súdnej ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia, C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 82 a citovanú judikatúru).
- 50 Ako v prejednávanej príhode pripustila Komisia vo vyjadrení k žalobe, možno sa domnievať, že tretí a štvrtý žalobný návrh obsahujú nároky na náhradu škody založené na článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhom odseku ZFEÚ. V týchto žalobných návrhoch sa alternatívne požaduje suma 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019.
- 51 Vzhľadom na súvislosti medzi druhým a štvrtým žalobným návrhom, ktoré už boli konštatované v bodoch 46 až 50 vyššie, a na skutočnosť, ako vyplýva z bodov 40 a 45 vyššie, že existuje aj súvislosť medzi návrhom na zrušenie, ktorý je predmetom prvého žalobného návrhu, a časťou návrhu na náhradu škody, ktorá je predmetom štvrtého žalobného návrhu sa Všeobecný súd domnieva, že v záujme riadneho výkonu spravodlivosti je v prvom rade potrebné spoločne preskúmať druhý až štvrtý žalobný návrh uvedené v bode 27, ktoré sa týkajú dôsledkov, ktoré sa majú vyvodiť z rozsudku z 15. júla 2015.
- 52 V druhom rade Všeobecný súd preskúma prvý žalobný návrh žalobkýň na zrušenie napadnutého aktu.

C. O druhom, treťom a štvrtom žalobnom návrhu žalobkýň týkajúcich sa dôsledkov, ktoré sa majú vyvodit' z rozsudku z 15. júla 2015

1. O prípustnosti a príslušnosti Všeobecného súdu

- 53 Komisia tvrdí, že druhý až štvrtý žalobný návrh žalobkýň sú neprípustné a že Všeobecný súd nie je príslušný rozhodnúť o druhom žalobnom návrhu.
- 54 Pokiaľ ide o druhý žalobný návrh, Komisia tvrdí, že okrem toho, že sa v rozpore s článkom 76 písm. d) rokovacieho poriadku nezakladá na žiadnom „ustanovení procesného práva“, smeruje k tomu, aby Všeobecný súd vyhlásil deklaratórny rozsudok, ktorý by po zrušení napadnutého aktu uložil Komisii povinnosť započítať sumy zaplatené pred rozsudkom z 15. júla 2015 spolu s úrokmi na pokuty uvedené vo výroku tohto rozsudku.
- 55 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že v konaniach pred súdom Únie neexistuje nijaký právny prostriedok, ktorý by umožňoval súdu zaujať stanovisko prostredníctvom všeobecného alebo zásadného vyhlásenia (pozri rozsudok z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada, T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142, bod 41 a citovanú judikatúru). Okrem toho v rámci preskúmania zákonnosti na základe článku 263 ZFEÚ Všeobecný súd nemá právomoc dávať príkazy inštitúciám, orgánom, úradom a agentúram Únie (pozri uznesenie z 26. októbra 1995, Pevasa a Inpesca/Komisia, C-199/94 P a C-200/94 P, EU:C:1995:360, bod 24 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 25. septembra 2018, Švédsko/Komisia, T-260/16, EU:T:2018:597, bod 104 a citovanú judikatúru).
- 56 Z uvedeného vyplýva, že druhý žalobný návrh treba zamietnuť z dôvodu nepríslušnosti.
- 57 Pokiaľ ide o tretí a štvrtý žalobný návrh, Komisia sa domnieva, že sú neprípustné, pretože smerujú k spochybneniu právoplatného aktu, ktorým je sporné rozhodnutie. Podľa nej sa totiž žalobkyne týmito žalobnými návrhmi domáhajú vrátenia súm, na ktoré vznikol nárok už na základe pokuty uloženej sporným rozhodnutím, ktorej výška bola následne potvrdená rozsudkom z 15. júla 2015.
- 58 Komisia v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu netvrdila, že tretí a štvrtý žalobný návrh smerujú k spochybneniu aktov, ktoré prijala a ktoré v dôsledku nepodania žaloby nadobudli právoplatnosť. Podľa Komisie totiž žiadne e-maily a listy, ktoré adresovala žalobkyniam bezodkladne po rozsudku z 15. júla 2015 nepredstavujú akty napadnuteľné na základe článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, pretože ide o akty vykonávajúce sporné rozhodnutie.
- 59 V tejto súvislosti treba konštatovať, že štvrtým žalobným návrhom žalobkyne nespochybňujú sporné rozhodnutie, ale domáhajú sa náhrady škody spôsobenej vykonaním údajne nesprávneho rozsudku z 15. júla 2015.
- 60 Je totiž potrebné uviesť, že žalobu na náhradu škody podľa článku 268 ZFEÚ možno podať v prípade pochybenia Komisie alebo jej zamestnancov spôsobeného v rámci výkonu rozhodnutia Všeobecného súdu (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 17. mája 2018, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia, T-393/10 INTP, neuvverejnený, EU:T:2018:293, bod 21).
- 61 Okrem iného, existencia predbežnej komunikácie v prejednávacom prípade medzi Komisiou a žalobkýňami v súvislosti s výkonom rozsudku z 15. júla 2015 nebráni právu podať návrh na náhradu škody na základe článku 268 ZFEÚ a článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

- 62 Ako totiž vyplýva z bodov 44 a 45 vyššie, návrh na náhradu škody formulovaný žalobkyňami vo štvrtom žalobnom návrhu má širší rozsah ako návrh, ktorý Komisia zamietla vo svojom e-maile z 12. augusta 2015. Ten návrh nezohľadňoval úroky zo sumy 16 400 000 eur v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015. Aj za predpokladu, že by tento e-mail mohol byť predmetom žaloby podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, čo Komisia spochybňuje, zrušenie tohto aktu by preto neviedlo k rovnakému výsledku, k akému smeruje návrh na náhradu škody podaný Všeobecnému súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, body 49 až 64).
- 63 Pokiaľ ide o tretí žalobný návrh, tiež sa týka náhrady škody (pozri body 49 a 50 vyššie). Jeho cieľom nie je spochybniť právoplatný akt Komisie, ale poukázať na neexistenciu právneho základu pri výbere preplatku 1 633 085,17 eura touto inštitúciou. Tento preplatok bol dôsledkom pochybenia, ktorého sa dopustila WDI 17. októbra 2019, keď vypočítala neuhradený zostatok spornej pokuty bez zohľadnenia úrokov zo sumy 16 400 000 eur v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015.
- 64 Tretí a štvrtý žalobný návrh sú preto prípustné.
- 65 Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietka vznesená Komisiou je dôvodná iba v súvislosti s druhým žalobným návrhom žalobkýň.

2. O veci samej

- 66 Všeobecný súd považuje za odôvodnené vzhľadom na riadny výkon spravodlivosti preskúmať najskôr štvrtý žalobný návrh žalobkýň, ktorý sa týka návrhu na náhradu škody založeného na protiprávosti konania Komisie, a až potom preskúmať tretí žalobný návrh založený na existencii jej bezdôvodného obohatenia.

a) O návrhu na náhradu škody založenom na protiprávosti konania Komisie

- 67 Na úvod treba pripomenúť, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie predpokladá splnenie troch kumulatívnych podmienok, a to aby porušená právna norma priznávala práva jednotlivcom, a porušenie bolo dostatočne závažné, aby škoda skutočne vznikla, a napokon aby existovala priama príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti, ktorá prináleží autorovi aktu, a škodou spôsobenou poškodeným osobám (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, EU:C:2000:361, body 39 až 42, a zo 6. septembra 2018, Klein/Komisia, C-346/17 P, EU:C:2018:679, body 60 a 61 a citovanú judikatúru). Ak inštitúcia Únie disponuje iba výrazne obmedzenou, či dokonca žiadnou mierou voľnej úvahy, na preukázanie dostatočne závažného porušenia práva Únie, ktoré môže zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie, môže postačovať samotné porušenie tohto práva (pozri rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 103 a citovanú judikatúru).
- 68 Žalobkyne tvrdia, že Komisia nevykonala správne rozsudok z 15. júla 2015, čo predstavuje dostatočne závažné porušenie povinností, ktoré je Komisia povinná dodržiavať podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ. Vzniknutá škoda, ktorej náhrady sa domáhajú, zodpovedá sume, ktorej sa Komisia domáha v napadnutom akte, teda 12 236 931,69 eura, a výške preplatku získaného touto inštitúciou 17. októbra 2019, teda 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od tohto dátumu.

- 69 Na podporu svojho návrhu na náhradu škody založeného na protiprávnosti konania Komisie žalobkyne v podstate uvádzajú štyri žalobné dôvody.
- 70 V rámci prvého žalobného dôvodu založeného na porušení článku 266 prvého odseku ZFEÚ žalobkyne tvrdia, že pokuta, ktorá im bola uložená sporným rozhodnutím, bola *ex tunc* zrušená rozsudkom z 15. júla 2015 a nahradená „súdnou pokutou“, ktorá je vymožitelná až odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku.
- 71 Druhým žalobným dôvodom žalobkyne v podstate tvrdia, že výkonom rozsudku z 15. júla 2015 a zrušením pôvodne uloženej pokuty s účinkom *ex tunc*, nárok na predbežne zaplatené sumy medzi 9. júnom 2011 a 16. júnom 2015 na základe uznesenia o nariadení predbežného opatrenia nevznikol, a že WDI má právo na vrátenie týchto súm spolu s úrokmi zodpovedajúcimi tomuto obdobiu. Keďže zrušená pokuta bola nahradená „súdnou pokutou“, tieto čiastky sa mali započítať na súdnu pokutu z roku 2015. Žalobkyne v rámci tohto žalobného dôvodu nenamietajú iba porušenie článku 266 prvého odseku ZFEÚ, ale tiež článku 98 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2018/1046 z 18. júla 2018 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, o zmene nariadení (EÚ) č. 1296/2013, (EÚ) č. 1301/2013, (EÚ) č. 1303/2013, (EÚ) č. 1304/2013, (EÚ) č. 1309/2013, (EÚ) č. 1316/2013, (EÚ) č. 223/2014, (EÚ) č. 283/2014 a rozhodnutia č. 541/2014/EÚ a o zrušení nariadenia (EÚ, Euratom) č. 966/2012 (Ú. v. EÚ L 193, 2018, s. 1).
- 72 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobkyne tvrdia, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania od 4. januára 2011, na ktorú sa odvoláva Komisia, porušuje článok 266 prvý odsek ZFEÚ ako aj článok 99 ods. 4 a článok 98 ods. 1 prvý odsek písm. b) nariadenia 2018/1046. Pokuta je teda vymožitelná až od 15. júla 2015.
- 73 Štvrtý žalobný dôvod, založený tiež na porušení článku 266 prvého odseku ZFEÚ a článku 99 ods. 4 písm. d) nariadenia 2018/1046 sa týka výšky úrokovej sadzby stanovenej Komisiou, ktorá zodpovedá úrokovej sadzbe vymedzenej v rozhodnutí z 30. septembra 2010. Podľa žalobkyní by sa mala pre „súdnou pokutou“ stanoviť nová a nižšia sadzba, ktorá sa mala vypočítavať na základe priemernej sadzby stanovenej ECB v auguste 2015 pre jej hlavné refinančné operácie.
- 74 Na úvod treba poznamenať, že dôsledky, ktoré žalobkyne uvádzajú v rámci druhého až štvrtého žalobného dôvodu, by bolo možné z rozsudku z 15. júla 2015 vyvodiť iba v prípade, ak je správny predpoklad stanovený v rámci prvého žalobného dôvodu.
- 75 Všetky protiprávnosti, ktoré žalobkyne namietajú, totiž vychádzajú z predpokladu, že pokuta uložená v spornom rozhodnutí nebola „zachovaná“ alebo „potvrdená“ Všeobecným súdom, ale bola zrušená a nahradená „súdnou pokutou“.
- 76 Tento predpoklad vyplýva z prvého žalobného dôvodu, ktorý sa týka účinkov zrušenia pokuty uloženej sporným rozhodnutím rozsudkom z 15. júla 2015, ktoré neboli zrušené tým, že Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci stanovil pokutu v rovnakej výške.
- 77 Všeobecný súd tiež konštatuje, že v rámci druhého a tretieho žalobného dôvodu žalobkyne uviedli niektoré tvrdenia na podporu predpokladu stanoveného v rámci prvého žalobného dôvodu. Tieto tvrdenia budú tiež ďalej preskúmané spolu s prvým žalobným dôvodom.

1) O prvom žalobnom dôvode založenom na nezohľadnení účinkov zrušenia pokuty uloženej sporným rozhodnutím rozsudkom z 15. júla 2015

- 78 Žalobkyne na podporu prvého žalobného dôvodu tvrdia, že Komisia po vyhlásení rozsudku z 15. júla 2015, ktorým sa zrušila pokuta uložená sporným rozhodnutím, porušila svoje povinnosti, ktoré jej prináležia podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ. Tieto povinnosti vyplývajú tak z výroku uvedeného rozsudku ako aj z odôvodnenia, na ktorom je založený.
- 79 V prvom rade, pokiaľ ide o výrok rozsudku z 15. júla 2015, pokuta uložená na základe článku 2 prvého odseku bodu 8 sporného rozhodnutia sa zrušila bez toho, aby Všeobecný súd rozhodol o časovom obmedzení účinkov takého zrušenia. Článok 2 prvý odsek bod 8 sporného rozhodnutia už teda nemôže predstavovať právny základ pohľadávky.
- 80 Žalobkyniam potom bola rozsudkom z 15. júla 2015 uložená „povinnosť zaplatiť“ novú pokutu, ktorej výška bola rovnaká ako výška pokuty uloženej v článku 2 prvom odseku bode 8 sporného rozhodnutia. Išlo o druhé samostatné rozhodnutie vydané po zrušení pôvodnej pokuty, ktoré nemalo na toto zrušenie nijaký vplyv.
- 81 Všeobecný súd napokon zaviazal Komisiu znášať okrem svojich vlastných trov konania aj polovicu trov konania žalobkýň vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia. Uvedené uloženie povinnosti preukazuje, že žaloba žalobkýň bola úspešná, pretože zrušená pokuta bola nevyhnutne nahradená „súdnou pokutou“ z dôvodu zistenej protiprávnosti. Téza obhajovaná Komisiou by znamenala, že žalobkyniam by v rozpore so zásadou *ne bis in idem* bola povinnosť zaplatiť pokutu uložená dvakrát.
- 82 V druhom rade, pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku z 15. júla 2015, žalobkyne tvrdia po prvé, že Všeobecný súd jednoznačne stanovil, že Komisia nebola oprávnená uložiť im pokutu ani v roku 2010 ani v roku 2011.
- 83 Po druhé žalobkyne tvrdia, že Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci a odlišne od situácie, ktorá nastala vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia (T-275/94, EU:T:1995:141), nemal v úmysle „nariadiť pokračovanie“ zrušenej pokuty uloženej Komisiou.
- 84 Odkaz uvedený v bode 335 rozsudku z 15. júla 2015 na „stav, ktorý existuje ku dňu, keď rozhoduje“ podčiarkuje nezávislosť a autonómiu „súdnej pokuty“ stanovenej Všeobecným súdom.
- 85 Žalobkyne okrem toho tvrdia, že v bode 346 rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd konštatoval, že v nadväznosti na predbežnú platbu vo výške viac ako 15 000 000 eur „otázka, či im ich finančná situácia dovoľuje zaplatiť pokutu, sa týka už len sumy, ktorá predstavuje približne dve tretiny sumy pôvodne uloženej spoločnosti WDI“, teda 46 550 000 eur. Uvedené tvrdenie preukazuje, že Všeobecný súd vychádzal zo zásady priameho započítania predbežne zaplatených súm na „súdnou pokutu“, o ktorej rozhodol, pričom vylúčil tak vznik úrokov spätne od 4. januára 2011.
- 86 Z bodu 356 rozsudku z 15. júla 2015 tiež vyplýva, že pokuta sa nepovažovala za vymožitelnú pred 15. júlom 2015. Žalobkyne totiž tvrdia, že Všeobecný súd v tomto bode pripomenul, že tým, že sa čiastočne vyhovel ich návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, „došlo k odkladu vymožitelnosti celej pokuty, ktorá im bola uložená, až do vyhlásenia tohto rozsudku“.

- 87 Navyše z uznesenia zo 17. mája 2018, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10 INTP, neuvverejnené, EU:T:2018:293), vyplýva, že Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015 neskúmal otázku úrokov, čo potvrdzuje, že úroky nevznikli v dôsledku zrušenia pokuty uloženej sporným rozhodnutím.
- 88 Po tretie v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu žalobkyne uviedli, že v rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd nepristúpil k *reformatio in pejus*. Naopak, zmena výšky pokuty, ktorú zmienil Súdny dvor v bode 42 uznesenia zo 7. júla 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen/Komisnia (C-523/15 P, EU:C:2016:541), bola nevyhnutne v ich prospech.
- 89 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkýň.
- 90 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že právomoc Komisie uložiť rozhodnutím pokuty, ktorou disponuje podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), zahŕňa aj právomoc požadovať úroky z omeškania v prípade nezaplatenia pokút v lehote stanovenej rozhodnutím (pozri analogicky rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisnia, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 81). Podľa článku 299 ZFEÚ je toto rozhodnutie vykonateľné.
- 91 Článok 3 druhý a tretí odsek sporného rozhodnutia stanovoval, že pokuty sa musia zaplatiť v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia a že po uplynutí tejto lehoty automaticky vzniknú úroky vo výške sadzby, ktorú uplatňuje Európska centrálna banka (ECB) na svoje hlavné refinančné operácie v prvý deň mesiaca, v ktorom bolo toto rozhodnutie prijaté, zvýšenej o 3,5 percentuálneho bodu. Štvrtý odsek článku 2 sporného rozhodnutia stanovoval, že v prípade, ak sankcionovaný podnik podá žalobu, môže splniť záväzok uhradiť pokutu ku dňu splatnosti buď poskytnutím bankovej záruky alebo vykonaním predbežnej platby pokuty.
- 92 Žalobkyne, odvolávajúc sa predovšetkým na nedostatok platobnej schopnosti, ktorá by im umožnila zaplatiť pokutu uloženú sporným rozhodnutím, podali na Všeobecný súd návrh na odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia podľa článku 278 ZFEÚ.
- 93 Predseda Všeobecného súdu tomuto návrhu v uznesení o nariadení predbežného opatrenia vyhovel iba čiastočne. Nariadil totiž iba odklad výkonu povinnosti žalobkýň zriadiť bankovú záruku v prospech Komisie, aby sa zamedzilo okamžitému vymáhaniu pokút, pod podmienkou, že do 30. júna 2011 jej zaplatia sumu 2 000 000 eur, ako aj mesačné splátky vo výške 300 000 eur, k 15. dňu v každom mesiaci od 15. júla 2011 až do vydania nového rozhodnutia, avšak najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.
- 94 Odklad povinnosti zriadiť bankovú záruku neznamenal odklad vymožitelnosti pohľadávky, z ktorej naďalej plynuli úroky (pozri v tomto zmysle uznesenie z 15. decembra 1999, DSR-Senator Lines/Komisnia, T-191/98 RII, EU:T:1999:332, bod 46).
- 95 Rozsudkom z 15. júla 2015 Všeobecný súd najskôr zrušil v bode 2 výroku tohto rozsudku článok 2 prvý odsek bod 8 sporného rozhodnutia, ktoré ukladalo žalobkyňiam pokutu 46 550 000 eur, a následne im „uložil povinnosť“ v bodoch 4 až 6 tohto výroku zaplatiť pokutu v rovnakej výške. Všeobecný súd totiž na základe dôkazov predložených účastníkmi konania v súvislosti s finančnou situáciou žalobkýň, tak ako sa vyvinula po prijatí sporného rozhodnutia, zastával

názor, že žalobkyne neodôvodnene namietali, že im malo byť priznané zníženie pokuty z dôvodu ich platobnej neschopnosti, a to z dôvodov obdobných ako tých, ktoré sú uvedené v bode 35 usmernení z roku 2006.

- 96 Ako vyplýva z uznesenia zo 17. mája 2018, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10 INTP, neuverejnené, EU:T:2018:293, bod 14), otázka, od kedy sa majú platiť úroky z omeškania z pokuty, nebola medzi účastníkmi konania počas súdneho konania žiadnym spôsobom riešená a rozsudok z 15. júla 2015 sa ňou výslovne nezaoberá, či už v odôvodnení alebo vo výroku tohto rozsudku.
- 97 Vzhľadom na absenciu výslovného preskúmania otázky úrokov v rozsudku z 15. júla 2015 je potrebné určiť, či z tohto rozsudku možno vyvodíť, že pokuta stanovená Všeobecným súdom je z právneho hľadiska odlišná od pokuty uloženej Komisiou v spornom rozhodnutí.
- 98 Je potrebné zdôrazniť, že už zo znenia článku 31 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že neobmedzená právomoc zverená súdom Únie v oblasti hospodárskej súťaže, ktorá im umožňuje zrušiť, znížiť alebo zvýšiť pokutu uloženú Komisiou, sa vzťahuje a obmedzuje na pokutu pôvodne uloženú Komisiou. Pokuta, ktorú stanoví súd Únie tak nepredstavuje novú pokutu, ktorá by bola z právneho hľadiska odlišná od pokuty uloženej Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, EU:T:1995:141, body 58 a 60).
- 99 V prípade, že súd Únie nahradí posúdenie Komisie vlastným posúdením a zníži výšku pokuty v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci, nahradí v rámci rozhodnutia Komisie výšku pokuty pôvodne stanovenú v tomto rozhodnutí výškou, ktorá vyplýva z jeho vlastného posúdenia. Rozhodnutie Komisie sa tak má z dôvodu nahrádzajúceho účinku rozsudku vyhláseného súdom Únie vždy považovať za rozhodnutie vyplývajúce z posúdenia súdu Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, EU:T:1995:141, body 60 až 65 a 85 až 87).
- 100 V rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd v prvom rade zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom stanovovalo výšku pokuty uloženej žalobkyniam, a v druhom rade, v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci stanovil výšku tejto pokuty na rovnakú úroveň.
- 101 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že hoci výkon preskúmania zákonnosti sporného rozhodnutia Všeobecným súdom viedol k zrušeniu tohto rozhodnutia v rozsahu, v akom ním Komisia uložila žalobkyniam pokutu, táto okolnosť vôbec neznamená, že Všeobecný súd z tohto dôvodu stratil oprávnenie uplatniť svoju neobmedzenú právomoc (uznesenie zo 7. júla 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen/Komisia, C-523/15 P, EU:C:2016:541, bod 38). Súdny dvor tiež uviedol, že okolnosť, že Všeobecný súd nakoniec považoval za vhodné zachovať v prejednávanom prípade rovnakú výšku pokuty, ako je výška určená v spornom rozhodnutí, nemá vplyv na riadny výkon jeho neobmedzenej právomoci (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 7. júla 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen/Komisia, C-523/15 P, EU:C:2016:541, bod 40).
- 102 V dôsledku toho skutočnosť, že Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015 vykonal svoju neobmedzenú právomoc na účely stanovenia výšky pokuty na rovnakej úrovni ako bola výška pokuty stanovená Komisiou v spornom rozhodnutí, nebráni uplatneniu zásad uvedených v bodoch 98 a 99 vyššie. V prejednávanej veci tak Komisia dôvodne tvrdila, že pokuta stanovená Všeobecným súdom nebola novou pokutou, a teda bola vymáhateľná od 4. januára 2011.
- 103 Tvrdenia uvádzané žalobkyňami toto posúdenie nespochybňujú.

- 104 V prvom rade, v bode 2 výroku rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd nesporne zrušil článok 2 prvý odsek bod 8 sporného rozhodnutia, ktorý žalobkyniam ukladal pokutu, na rozdiel od výroku rozsudku z 23. februára 1994, CB a Europay/Komisia (T-39/92 a T-40/92, EU:T:1994:20), ktorý sa obmedzil na stanovenie nižšej čiastky pokuty bez toho, aby najskôr zrušil pokutu pôvodne uloženú Komisiou.
- 105 Nahrádzajúci účinok podobný tomu, aký je uvedený v bode 99 vyššie, však už bol uznaný v prípade výroku, v ktorom Všeobecný súd najskôr zrušil čiastku, do výšky ktorej bola materská spoločnosť spoločne a nerozdielne zaviazaná na zaplatenie pokuty uloženej Komisiou, a následne znovu stanovil túto čiastku v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2016, Trioplast Industrier/Komisia, T-669/14, neuvverejnený, EU:T:2016:285, body 15 a 56 až 62).
- 106 Tiež je dôležité zdôrazniť, že na rozdiel o tvrdení žalobkyní zrušenie pokuty uloženej sporným rozhodnutím nebolo odôvodnené úvahou, že Komisia nebola oprávnená uložiť žalobkyniam pokutu ani v roku 2010 ani v roku 2011 z dôvodu ich platobnej neschopnosti v tomto období.
- 107 V rámci preskúmania zákonnosti sa totiž Všeobecný súd obmedzil na konštatovanie, že Komisia sa dopustila protiprávností pri posudzovaní platobnej schopnosti žalobkyní, neuviedol však, že im nemohla byť uložená žiadna pokuta v rokoch 2010 a 2011. Z tohto pochybenia nevyvodil žiaden iný dôsledok okrem toho, že na jednej strane zrušil článok 2 prvý odsek bod 8 sporného rozhodnutia a, na druhej strane, odôvodnil výkon svojej neobmedzenej právomoci uskutočnený na návrh žalobkyní. Uvedené jasne vyplýva z bodov 324 a 332 rozsudku z 15. júla 2015.
- 108 V rámci svojho vlastného preskúmania platobnej schopnosti žalobkyní v roku 2015 Všeobecný súd konštatoval v bode 346 napadnutého rozsudku z 15. júla 2015, že na základe harmonogramu predbežných platieb stanoveného v uznesení o nariadení predbežného opatrenia boli žalobkyne od roku 2011 už schopné zaplatiť sumu vo výške viac ako 15 000 000 eur.
- 109 Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015 teda konštatoval existenciu určitej platobnej schopnosti žalobkyní v rokoch 2010 a 2011, na rozdiel od ich tvrdení.
- 110 Z uvedeného vyplýva, že dôsledky, ktoré žalobkyne vyvodzujú zo zrušenia článku 2 prvého odseku bodu 8 sporného rozhodnutia Všeobecným súdom, sú nedôvodné.
- 111 V druhom rade, pokiaľ ide o použitie slovných spojení „sú... povinné“ alebo „je povinná“ v bodoch 4 až 6 výroku rozsudku z 15. júla 2015, z ustálenej judikatúry vyplýva, že výrok rozsudku treba vykladať so zreteľom na odôvodnenie, z ktorého vychádza a ktoré predstavuje jeho potrebnú oporu v tom zmysle, že odôvodnenie je nevyhnutné na určenie presného významu toho, čo sa vyhlasuje vo výroku (pozri rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 62 a citovanú judikatúru).
- 112 V prejednávacom prípade, ako už Súdny dvor rozhodol, z odôvodnenia rozsudku z 15. júla 2015 z právneho hľadiska dostatočne vyplýva, že Všeobecný súd uplatnil svoju neobmedzenú právomoc (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 7. júla 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen/Komisia, C-523/15 P, EU:C:2016:541, bod 41).
- 113 Ako už bolo spomenuté v bode 99 vyššie, výkonom svojej neobmedzenej právomoci Všeobecný súd zmenil sporné rozhodnutie so spätným účinkom.

- 114 Slovným spojeniam „sú... povinné“ alebo „je povinná“ uvedených vo výroku rozsudku z 15. júla 2015 preto nemožno priradiť význam, ktorý im pripisujú žalobkyne.
- 115 V treťom rade, z bodov 335, 346 a 356 rozsudku z 15. júla 2015 nemožno vyvodiť záver, že Všeobecný súd obmedzil spätný účinok zmeny vykonanej v spornom rozhodnutí.
- 116 Po prvé, pokiaľ ide o odkaz v bode 335 rozsudku z 15. júla 2015 na platobnú schopnosť žalobkyní k okamihu, kedy Všeobecný súd rozhodoval, bolo už rozhodnuté, že Všeobecný súd môže v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci zohľadniť skutočnosti, ktoré nastali po prijatí rozhodnutia Komisie bez toho, aby sa tým pokute stanovenej Všeobecným súdom priznala právne odlišná povaha v porovnaní s pokutou uloženou Komisiou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, EU:T:1995:141, bod 64 a citovanú judikatúru).
- 117 Po druhé, pokiaľ ide o odhad uvedený v bode 346 rozsudku z 15. júla 2015, podľa ktorého výška pokuty nezaplatenej k tomuto dátumu predstavuje „približne dve tretiny“ pokuty uloženej Komisiou, je nesporné, že sumy, ktoré Všeobecný súd zohľadnil vo svojom výpočte, sa týkali iba istiny pokút.
- 118 Všeobecný súd však už rozhodol, že takýto odhad nepredstavuje zaujatie stanoviska v súvislosti s dňom začatia plynutia úrokov, ktoré mali zaplatiť žalobkyne (uznesenie zo 17. mája 2018, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia, T-393/10 INTP, neuvverejnený, EU:T:2018:293, bod 17).
- 119 Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, navyše takýto odhad nespochybňuje retroaktívny účinok výkonu neobmedzenej právomoci Všeobecného súdu, ktorý je pripomenutý v bode 99 vyššie.
- 120 V bode 346 rozsudku z 15. júla 2015 sa totiž Všeobecný súd obmedzil na konštatovanie, že na základe uznesenia o nariadení predbežného opatrenia žalobkyne k tomuto dátumu už zaplatili sumu vo výške viac ako 15 000 000 eur, čo predstavuje približne tretinu pokuty uloženej v roku 2010 (46 550 000 eur).
- 121 Keďže Všeobecný súd preskúmaval platobnú schopnosť žalobkyní, nemohol pri výkone svojej neobmedzenej právomoci nezohľadniť predbežné čiastočné zaplatenie pokuty. Samotný odhad výšky neuhradeného zostatku, vyjadreného vo forme istiny, ku dňu, kedy rozhodoval, neznamená, že Komisia v rámci výkonu rozsudku z 15. júla 2015 mala započítať predbežne zaplatené sumy spolu s úrokmi na údajnú „súdnu pokutu“ uloženú Všeobecným súdom, ktorá mala byť z právneho hľadiska odlišná od pokuty uloženej Komisiou.
- 122 Po tretie, pokiaľ ide o bod 356 rozsudku z 15. júla 2015, tento bod takisto nespochybňuje vykonateľnosť úrokov z pokuty stanovenej Všeobecným súdom od 4. januára 2011.
- 123 V bode 356 rozsudku z 15. júla 2015 sa totiž Všeobecný súd obmedzil na odpoveď na tvrdenie žalobkyní založené na porušení zásady rovnosti zaobchádzania. V tejto súvislosti Všeobecný súd uviedol, že podanie žaloby žalobkyňami proti spornému rozhodnutiu ako aj to, že sa čiastočne vyhovel ich návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, malo za následok, že došlo k odkladu vymožitelnosti celej pokuty, ktorá im bola uložená, až do vyhlásenia tohto rozsudku, na rozdiel od iných podnikov, ktoré žalobu nepodali.
- 124 Ako bolo pripomenuté v bodoch 92 a 93 vyššie, v uznesení o nariadení predbežného opatrenia predseda Všeobecného súdu iba nariadil odklad výkonu povinnosti žalobkyní zriadiť bankovú záruku v prospech Komisie, aby sa zamedzilo okamžitému vymáhaniu pokút, pričom sám

stanovil harmonogram predbežných platieb priaznivý pre žalobkyne, ktorý sa mal uplatňovať najneskôr do dňa vyhlásenia rozsudku vo veci samej. Ako bolo uvedené v bode 94 vyššie, odklad povinnosti zriadiť bankovú záruku neznamenal odklad vymožitelnosti pohľadávky, z ktorej naďalej plynuli úroky z omeškania počas súdneho konania.

- 125 Napokon a v štvrtom rade, o zaviazaní Komisie na zaplatenie polovice trov konania žalobkýň sa rozhodlo na základe článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku, a to v dôsledku zrušenia článku 2 prvého odseku bodu 8 sporného rozhodnutia.
- 126 Ako však bolo uvedené v bodoch 104 až 110 vyššie, dôsledky, ktoré žalobkyne vyvodzujú z tohto zrušenia sú nedôvodné.
- 127 Okrem iného sa rozhodlo, že v prípade, keď Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci potvrdí časť pokuty, povinnosť zaplatiť úroky z omeškania *ab initio* nepredstavuje sankciu dopĺňajúcu pokutu pôvodne uloženú Komisiou, ktorá by predstavovala prekážku práva na podanie žaloby. Skutočnosť, že pri preskúmaní pokuty súdom Únie nedochádza k zmene jej právnej povahy, ako aj zásada, že žaloby nemajú odkladný účinok, totiž bránia tomu, aby Komisia oslobodila podnik, ktorý túto pokutu nezaplatil okamžite a ktorého žalobe sa čiastočne vyhovel, od povinnosti zaplatiť odo dňa vymáhateľnosti pokuty uloženej Komisiou úroky z pokuty stanovenej súdom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, EU:T:1995:141, body 86 a 87).
- 128 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

2) O druhom až štvrtom žalobnom dôvode, ktoré sa týkajú dôsledkov zrušenia pokuty uloženej sporným rozhodnutím

- 129 Ako sa uviedlo v bodoch 74 a 75 vyššie, druhý až štvrtý žalobný dôvod vychádzajú z predpokladu uvedeného v rámci prvého žalobného dôvodu, podľa ktorého pokuta uložená Komisiou bola zrušená a nahradená „súdnou pokutou“.
- 130 Keďže tento predpoklad bol vyvrátený v rámci preskúmania prvého žalobného dôvodu, druhý až štvrtý žalobný dôvod nie sú dôvodné, a preto musia byť zamietnuté.

3) Záver

- 131 Keďže žalobné dôvody uvádzané žalobkýňami nie sú dôvodné, je potrebné dospieť k záveru, že nedošlo k protiprávnosti, a *a fortiori* k dostatočne závažnému porušeniu povinností, ktoré je Komisia povinná dodržiavať podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ, a je potrebné zamietnuť štvrtý žalobný návrh žalobkýň bez toho, aby bolo treba zaoberať sa ďalšími podmienkami na vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie, uvedenými v bode 67 vyššie.

b) O návrhu založenom na bezdôvodnom obohatení

- 132 Svojím tretím žalobným návrhom žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný uložil Komisii povinnosť vrátiť WDI sumu 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 z dôvodu bezdôvodného obohatenia Komisie.

- 133 K tomuto obohateniu malo dôjsť v dôsledku chyby vo výpočte, ktorej sa žalobkyne dopustili, keď WDI 17. októbra 2019 zaplatila Komisii sumu 18 149 636,24 eura bez toho, aby zohľadnila úroky, ktoré vznikli zo sumy 16 400 000 eur v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015.
- 134 Komisia tvrdenia žalobkyní spochybňuje.
- 135 Ako zdôrazňuje Komisia, tvrdenia uvádzané žalobkyňami na to, aby bola Komisii uložená povinnosť na základe bezdôvodného obohatenia, iba preberajú tvrdenia uvedené na podporu štvrtého žalobného návrhu, založeného na údajne protiprávnom konaní Komisie, ktorý bol preskúmaný a zamietnutý v bodoch 67 až 131 vyššie.
- 136 Z odôvodnenia zamietnutia štvrtého žalobného návrhu vyplýva, že Komisia nezískala preplatok vo výške 1 633 085,17 eura.
- 137 Z uvedeného vyplýva, že tretí žalobný návrh žalobkyní nie je dôvodný a musí byť teda tiež zamietnutý.

D. O prvom žalobnom návrhu žalobkyní, ktorý smeruje k zrušeniu napadnutého aktu

- 138 Svojím prvým žalobným návrhom žalobkyne navrhujú zrušenie napadnutého aktu, ktorým Komisia vyzvala WDI, aby jej zaplatila sumu 12 236 931,69 eura, ktorá podľa nich zodpovedá neuhradenému zostatku pohľadávky ku dňu 31. marca 2020.
- 139 Na podporu tohto žalobného návrhu žalobkyne uvádzajú štyri žalobné dôvody preskúmané v bodoch 78 až 130 vyššie a piaty žalobný dôvod, ktorý je založený na porušení článku 266 prvého odseku ZFEÚ a zásady riadnej správy vecí verejných. V rámci tohto piateho žalobného dôvodu žalobkyne opakujú argumenty, ktoré už uviedli na podporu prvých štyroch žalobných dôvodov.
- 140 Komisia tvrdí, že prvý žalobný návrh je neprípustný. Napadnutý akt je iba aktualizované pôvodné oznámenie o dlhu z roku 2010. Tento akt ani netvorí základ pre novú pohľadávku voči žalobkyňami, ide o upomienku v zmysle článku 103 ods. 2 nariadenia 2018/1046. Rozsudok z 15. júla 2015 neukladal nové pokuty a nedotýkal sa otázky úrokov z omeškania. Tento rozsudok sa obmedzil na zrušenie článku 2 prvého odseku bodu 8 sporného rozhodnutia. Naproti tomu, tretí odsek článku 2 tohto rozhodnutia, ktorý sa týka platieb úrokov z omeškania, zostal nezmenený, a teda plne uplatniteľný. Keďže napadnutý akt má prípravnú a výlučne potvrdzujúcu povahu, nemôže byť proti nemu podaná žaloba.
- 141 Ako vyplýva z bodov 128 a 130 vyššie, prvé štyri žalobné dôvody uvádzané žalobkyňami nie sú dôvodné a musia byť zamietnuté. Keďže piaty žalobný dôvod je založený na rovnakých tvrdeniach, je potrebné ho tiež zamietnuť.
- 142 Za týchto podmienok prvý žalobný návrh žalobkyní musí byť zamietnutý ako nedôvodný bez toho, aby bolo potrebné skúmať námietku neprípustnosti vznesenú proti tomuto návrhu Komisiou.

IV. O trovách

- 143 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyne nemali vo veci úspech, je opodstatnené uložiť im povinnosť znášať ich vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, v súlade s jej návrhmi.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG sú povinné nahradiť trovy konania.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu, 23. novembra 2022.

Podpisy

Obsah

I.	Okolnosti predchádzajúce sporu	2
II.	Návrhy účastníkov konania	6
III.	Právny stav	7
	A. O návrhu žalobkýň, aby Všeobecný súd rozhodol o ich žalobných návrhoch rozsudkom pre zmeškanie	7
	B. O predmete žaloby	8
	C. O druhom, treťom a štvrtom žalobnom návrhu žalobkýň týkajúcich sa dôsledkov, ktoré sa majú vyvodíť z rozsudku z 15. júla 2015	10
	1. O prípustnosti a príslušnosti Všeobecného súdu	10
	2. O veci samej	11
	a) O návrhu na náhradu škody založenom na protiprávnosti konania Komisie	11
	1) O prvom žalobnom dôvode založenom na nezohľadnení účinkov zrušenia pokuty uloženej sporným rozhodnutím rozsudkom z 15. júla 2015	13
	2) O druhom až štvrtom žalobnom dôvode, ktoré sa týkajú dôsledkov zrušenia pokuty uloženej sporným rozhodnutím	18
	3) Záver	18
	b) O návrhu založenom na bezdôvodnom obohatení	18
	D. O prvom žalobnom návrhu žalobkýň, ktorý smeruje k zrušeniu napadnutého aktu	19
IV.	O trovách	20